

методичної бази; впровадження нових освітніх методів та технологій, що забезпечують безперервність освіти; самоосвіта публічних службовців, зв'язок професійного навчання з плануванням кар'єри; підвищення ролі служб управління персоналом; створення цілісної системи оцінювання, контролю та моніторингу якості надання освітніх послуг.

Список використаних джерел

1. Ващенко К. О. Професійна підготовка державних службовців: теорія, методологія, практика : монографія / К. О. Ващенко. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2017. – 416 с.

2. Гончарук Н. Т. Управління керівним персоналом у сфері державної служби України: теорія та практика : Монографія. – Д. : ДРІДУ НАДУ, 2012. – 343 с.

3. Про схвалення Концепції реформування системи професійного навчання державних службовців, голів місцевих державних адміністрацій, їх перших заступників та заступників, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад : розпорядження Кабінету Міністрів України від 01 груд. 2017 р. № 974-р. – Режим доступу : kmu.gov.ua.

4. Про затвердження Положення про систему професійного навчання державних службовців, голів місцевих державних адміністрацій, їх перших заступників та заступників, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад : постанова Кабінету Міністрів України від 6 лютого 2019 р. № 106. – Режим доступу : kmu.gov.ua

5. Реформування професійного навчання державних службовців в Україні: проблеми та перспективи : колект. моногр. / С. М. Серьогін, Є. І. Бородін, Н. А. Липовська, І. І. Хожило [та ін.]; за заг. та наук. ред. С. М. Серьогіна. – Д. : ДРІДУ НАДУ, 2012. – 274 с.

Ганна ЩОЛОКОВА

к.політ.н., доцент, доцент

кафедри політології та міжнародних відносин

Вищого навчального закладу

«Університет імені Альфреда Нобеля»

СПЕЦИФІКА ПОЛІТИЧНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В ЄС

Концепт «політична комунікація» є традиційним та, відповідно, добро розробленим в політичній науці. Проте сучасні реалії, пов'язані в тому числі із активізацією наднаціонального рівня співробітництва, актуалізують необхідність комплексного осмислення політичної комунікації в нових дослідницьких ракурсах. Так, більшість наукової

літератури щодо вказаної тематики присвячена аналізу політичної комунікації на рівні окремих держав, тобто – на національному рівні. Завдяки, в тому числі, розвитку Інтернету політична комунікація наразі легко долає національні межі, виходячи на наднаціональний рівень. Одним із очевидних прикладів практичного втілення даних тенденцій в сучасному політичному житті виступає розвиток політичної комунікації в ЄС.

З одного боку, політична комунікація – класичний елемент національної політичної системи (тобто на рівні держав). Відповідно, донесення владою політично значимої інформації до населення обумовлюється в тому числі його можливістю впливати на політичний процес через вибори. Тоді як у випадку ЄС проблема безпосереднього обрання громадянами країн-учасниць загальноєвропейських органів управління визначається цілим рядом чинників, що може слугувати предметом окремого наукового дослідження. В даному випадку доцільно обмежитися лише констатацією того факту, що це вимагає наявності європейського демосу як єдиного цілого.

З іншого боку, можливим є застосування технологічного підходу до вирішення проблеми налагодження політичної комунікації, коли доцільним є звернення, наприклад, до досвіду проведення PR-кампаній транснаціональними корпораціями, тобто до технологій донесення аудиторіям різних країн певної інформації.

Для Європейського Союзу ефективна політична комунікація має важливе практичне значення, адже пов'язана вона з існування європейської публічної сфери, яка, в свою чергу, розглядається в контексті надання можливості громадянам брати участь в обговоренні суспільно-політичних питань, зокрема загальноєвропейського рівня. В даному випадку необхідно зробити акцент на двох аспектах. По-перше, одним із найважливіших чинників розвитку демократії виступає участь громадян у прийнятті політичних рішень, що включає в себе й участь у їх обговоренні. По-друге, в умовах існування більшого рівня довіри (лояльності) громадян держав-членів ЄС до національних, а не загальноєвропейських органів управління особливої гостроти та актуальності набуває необхідність залучення громадян до процесу політичної комунікації наднаціонального рівня, що буде виступати для них джерелом надійної інформації про ЄС, що, в свою чергу, має важливе проінтеграційне значення [2, с. 74].

При аналізі політичної комунікації важливого значення набуває питання визначення суб'єктів політичної комунікації. Так, Ганжуров Ю., базуючись на виокремлених Г. Алмондом ступенях індексів участі у політиці, вказує наступні ключові суб'єкти політичної комунікації: інституціональні, соціальні та функціональні. Під першими розуміються ключові політичні інститути, під другими – індивіди та соціальні спільноти. Нарешті ЗМІ – це функціональні суб'єкти [1, с. 125].

Якщо застосувати дану класифікацію для аналізу загальноєвропейського комунікаційного простору, то можливо прийти до наступних цікавих висновків. В якості інституціональних суб'єктів необхідно розглядати політичні інститути ЄС, насамперед Європейську Комісію, яка в найбільшій мірі відповідає за процес agenda-setting (встановлення черги денної) та за розробку і впровадження комунікаційної політики ЄС. ЗМІ як функціональні суб'єкти політичної комунікації в ЄС можуть бути поділені на дві великі групи: національні (вони є домінуючими – як кількісно, так і з точки зору впливу на громадську думку) та загальноєвропейські (наприклад, Euronews).

Ще один важливий напрям досліджень політичної комунікації – це виокремлення певних її рівнів. Так можливо говорити про два такі рівні, як горизонтальний та вертикальний. Основна відмінність між ними полягає у тому, чи відбувається взаємодія між однорівневими або різнорівневими політичними акторами [3, с. 142]. У випадку дослідження саме досвіду Європейського Союзу процес політичної комунікації виглядає значно складніше, ніж той, що відбувається на рівні політичних систем національних держав. В ЄС функціонує складна багаторівнева комунікативна система. По-перше, йдеться про взаємодію в рамках держав-членів Євросоюзу як на горизонтальному, так на вертикальному рівні, коли, наприклад, обговорюється те чи інше питання євроінтеграційної тематики, на основі чого приймається певне рішення. По-друге, наявна активна комунікативна взаємодія країн-учасниць ЄС (їх представників) в процесі вироблення спільних загальноєвропейських рішень.

Отже, категорія «політична комунікація» може бути застосована для аналізу політичних процесів не тільки на національному, але й на наднаціональному рівнях.

Список використаних джерел

1. Ганжуров Ю. Політична комунікація: проблеми структуризації // Політичний менеджмент. – 2004. – № 2. – С. 121 – 129.
2. Карпук Н. Публічна сфера Європейського Союзу як основа його ефективної комунікаційної політики // Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. – 2013. – № 9. – С. 73 – 77.
3. Остапенко М. Політична комунікація: теоретичні аспекти дослідження // Політичний менеджмент. – 2012. – № 3. – С. 135 – 144.

Віталій БАШТАННИК

*д.держ.упр., професор,
професор кафедри права
та європейської інтеграції
ДРІДУ НАДУ*

Марія КУДРЯВЦЕВА

*аспірантка кафедри права
та європейської інтеграції
ДРІДУ НАДУ*

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ НАУКОВОГО АНАЛІЗУ МОДЕРНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ: СОЦІАЛЬНИЙ СКЛАДНИК

Визначальною закономірністю сучасного процесу політичного реформування в Україні є реалізація демократичних принципів соціального управління з метою забезпечення політичної стабільності, вдосконалення системи державного управління, оптимального поєднання процесів побудови правової держави та становлення інститутів громадянського суспільства. Важливим завданням формування організаційно-правових засад державного управління в Україні є приведення системи влади у відповідність до світових (європейських) стандартів суспільного управління, з урахуванням національних інтересів і процесів структурування наднаціональних систем. Врахування глибинних процесів розвитку євроінтеграційних процесів на нинішньому етапі реформування управління є важливим, перш за все, для розуміння тенденцій та напрямів розвитку національного механізму управління політичними та соціально-економічними процесами, розбудови власної економічної стратегії та формування адекватної державної політики.

В умовах формалізації та закріплення у конституційному вимірі стратегії європейського вибору України, наближення до європейських стандартів життєдіяльності, соціальна спрямованість державного управління передбачає забезпечення внутрішніх умов для нормального функціонування ринкових механізмів, ослаблення протиріч, обумовлених ринковою диференціацією між соціально слабкими і сильними групами суспільства, а також надання визначених соціальних гарантій, що забезпечували б прийнятні умови життя людей. Цілком природно, що напрями національного розвитку інтегрують не лише соціальні аспекти. Багато в чому національна держава чи наднаціональне утворення залежить від зовнішніх загроз, економічної нестабільності, стану екологічної та воєнної безпеки.

Завдання, поставлені перед державою, по-перше, мають бути детерміновані законодавчо закріпленими зобов'язаннями держави по